

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/101/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7516203348
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7516203348.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a Mgr. Angeliky Sopoligovej v právnej veci žalobcu Q. Č., O. B. S. R. Č.. XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho č. 29, proti žalovanému X.. Y. S., V., W. A. W. W. B. O., G. Č.. XX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou LÖWY & LÖWY s.r.o., so sídlom v Bratislave, Slowackého č. 56, o zaplatenie 2.111,32 eura s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 12.11.2020 č.k. 15C/191/2016-195 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.111,32 eura s 5 % úrokom z omeškania od 17.05.2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcom rozsahu žalobu ohľadom úroku z omeškania zamietol a žalobcovi a štátu priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Týmto rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie o peňažnom nároku žalobcu titulom bezdôvodného obohatenia.

3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že žalovaný ako súdny exekútor na základe poverenia súdu na vykonanie exekúcie zo dňa 04.08.2010, dňa 16.08.2010 vydal upovedomenie o začatí exekúcie, voči ktorému žalobca ako povinný námietky nepodal a následne žalovaný dňa 01.06.2011 vydal exekučný príkaz a dňa 09.04.2014 došlo k ukončeniu exekúcie úplným vymožením pohľadávky a žalovaný vrátil súdu prvej inštancie Košice-okolie poverenie na vykonanie exekúcie.

4. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok zo dňa 11.01.2010 vydaný Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným Slovenskou rozhodcovskou, a.s. Žalovaný ako súdny exekútor v exekučnej veci EX 6604/10 oprávneného Pohotovosť, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25 predložil vyúčtovanie exekučného konania, z ktorého je zrejmé, že trovy exekúcie predstavujú sumu 2.111,32 eura. Ďalej súd vychádzal zo zistenia, že uvedená exekúcia bola Okresným súdom Košice-okolie vyhlásená uznesením zo dňa 21.05.2014 za neprípustnú a uvedené uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.12.2015. Rovnako nebolo sporné, že žalovaný vymohol trovy exekúcie už počas výkonu exekúcie a trovy konania pri zastavení exekúcie už neuplatnil.

5. Na základe uvedených zistení a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný. Súd bol toho názoru, že pokiaľ v uznesení súdu prvej inštancie zo dňa 21.05.2014 v spojení s rozhodnutím krajského súdu sa rozhodlo o charaktere rozhodcovského rozsudku tak, že práve z dôvodu neexistencie písomnej zmluvy, či neplatnej rozhodcovskej doložky bol posúdený ako nulitný a jednalo sa o nevykonateľný exekučný titul. Podľa názoru súdu je irelevantné, že k vydaniu týchto rozhodnutí došlo

po tom, ako žalovaný vrátil poverenie na vykonanie exekúcie a po vykonaní vyúčtovania trov podaním zo dňa 15.04.2014. Uznesenie exekučného súdu v podstate iba superlegalizovalo záver o charaktere rozhodcovského rozsudku ako podkladu, na základe ktorého sa proti žalobcovi ako povinnému viedla exekúcia. Či mohla alebo nemohla prebehnúť samotná exekúcia, od ktorej žalobca odvíja svoj nárok bola prioritne otázka existencie platnej rozhodcovskej zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu, ktorým by sa zverilo rozhodovanie o sporných nárokoch k inému orgánu než všeobecnému súdu. Ak táto dohoda medzi stranami sporu t.j. veriteľom a dlžníkom uzavretá nebola a rozhodcovská doložka je pre rozpor § 4 zákona o rozhodcovskom konaní neplatná, nemohla byť platne založená právomoc rozhodcovského súdu konať. Podľa názoru súdu je úplne irelevantné, či a koľko žalobca ako dlžník svojmu veriteľovi zaplatil; dôležité je, že o tomto nároku rozhodcovský súd nemal právo rozhodnúť. Keďže neexistovala platná rozhodcovská doložka, tak aj podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov „nieť čo riešiť“ a za situácie, že rozhodcovský rozsudok bol nulitným právnym aktom a žiadne iné rozhodnutie, ktoré by žalobcu ako dlžníka zaväzovalo na plnenie dovolené a právom akceptované, exekúcia od počiatku nemala a dodnes nemá právny základ. Podľa názoru súdu, ak teda došlo k akémukoľvek plneniu zo strany žalobcu v prospech oprávneného alebo žalovaného v exekučnom konaní, bolo plnené bez právneho dôvodu, čo zakladá jednu zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia. Súd uzavrel, že tak v danom prípade sa plnilo na základe nulitného, de facto neexistujúceho právneho titulu, a teda bez právneho dôvodu. Ďalej súd vyslovil názor, že konanie voči žalobcovi v konaní 17Er/2142/2010 na základe rozhodcovského rozsudku vôbec nemalo byť vedené a žiadosť žalovaného ako súdneho exekútora o vydanie poverenia mala byť zamietnutá. Súd teda mal za to, že tak pasívna vecná legitímácia byť žalovaným v tomto spore, ako aj zodpovednosť žalovaného z bezdôvodného obohatenia, je daná. Od začiatku neexistoval právny dôvod, na základe ktorého by bol žalobca povinný plniť oprávnenému z exekúcie. Pokiaľ žalobca nebol povinný na plnenie, ktorého nútené vymáhanie bolo predmetom exekúcie, potom nebol právny dôvod na vedenie exekúcie a v nadväznosti na to, ani na úhradu trov exekúcie. Poskytnuté plnenie a úhrada trov exekúcie sú teda bezdôvodným obohatením. Vzhľadom na uvedené a s poukazom na skutočnosť, že výška plnenia, ktorá absolútne nepochybným spôsobom vyplynula z vyúčtovania žalovaného predstavovala sumu 2.111,32 eura, súd žalobe ohľadom tejto sumy vyhovel spolu aj s úrokom z omeškania, avšak iba vo výške 5 % a v prevyšujúcom rozsahu ohľadom úroku z omeškania žalobu zamietol.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi a štátu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný.

8. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Podľa jeho názoru rozhodnutie súdu prvej inštancie je absolútnym odignorovaním práva, predovšetkým samotnej prediktability a právnej istoty. Rozhodnutie považuje za arbitrárne a právne názory v ňom prezentované v priamom rozpore s právnou úpravou v právnych predpisoch. Z dôvodu enormného množstva nesprávnosti a nezákonnosti, ktoré vykazuje napadnuté rozhodnutie, poukázal na krátky eskurz niektorých najpodstatnejších fatalít, ktorých sa súd prvej inštancie dopustil. V tejto súvislosti uviedol, že súd zodpovednosť za svoj nesprávny postup v konaní preniesol na súdneho exekútora.

10. Rozhodnutie považuje za vnútorne rozporné, nekonzistentné, neplatné, pričom na niektoré relevantné, t.j. pre rozhodnutie otázky zásadne neponúka z hľadiska ich riešenia náležité odôvodnenie a vo vzťahu k iným menej podstatným otázkam je odôvodnenie rozhodnutia neprehľadné a nezrozumiteľné. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia na žiadnom mieste nevysporiadal s predloženými rozhodnutiami všeobecných súdov v obdobnej právnej veci, ktoré predložil a ktoré boli predmetom právnej argumentácie oboch sporových strán. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/215/2014-85. Je toho názoru, že v prejednávanej veci neexistovalo žiadne rozhodnutie, na základe ktorého by mu bola priznaná odmena a tá bola následne uhradená, pričom neskôr prišlo k zrušeniu tohto právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. V danej veci boli trovy exekúcie vymáhané postupne s pohľadávkou, až následne prišlo k zastaveniu exekúcie. Trovy konania si neuplatnil, nakoľko tieto boli vymožené v exekučnom konaní.

11. Zabrániť vymoženiu pohľadávky a trov exekúcie mohol súd napriek tomu, že bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie a to v súlade s § 45 zákona č. 244/2002 Z.z., ktorá mu umožňovala a aj ukladala povinnosť zastaviť exekúciu vykonávanú na podklade rozhodcovského rozsudku, ktorý je v rozpore so zákonom, resp. vykazuje prvky nulitného aktu. Je zrejmé, že pokiaľ by si exekučný súd riadne plnil svoje povinnosti a preskúmal exekučný titul a bol zástancom názorov, ktoré prezentuje v odôvodnení rozhodnutia, súdneho exekútora by nepoveril vykonaním exekúcie v exekučnom konaní, ktoré súdny exekútor viedol legitímne, a to na podklade poverenia, ktoré mu vydal exekučný súd by nikdy ani neprišlo k vymoženiu trov, ktoré si ako svoj nárok v predmetnom konaní uplatňuje žalobca. Pokiaľ mu bolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie, bolo jeho povinnosťou postarať sa o vymoženie pohľadávky a trov exekúcie. Pokiaľ prišlo k vymoženiu pohľadávky a vráteniu poverenia na vykonanie exekúcie, predmetné zakladá prekážku rozhodnutej veci, t.j. nie je možné v konaní ďalej pokračovať a ani na základe toho istého exekučného titulu exekúciu opätovne vykonať.

12. Pokiaľ teda prišlo k skončeniu exekúcie vymožením pohľadávky, exekučný súd už nebol ďalej oprávnený rozhodovať o návrhu na zastavenie exekúcie a mal konanie zastaviť. Domnieva sa, že posudzovanie nulity exekučného titulu po vymožení pohľadávky je vez právneho významu a opäť len potvrdzuje porušenie zákonných povinností exekučného súdu v štádiu vydávania poverenia na vykonanie exekúcie, resp. s poukazom na ust. § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. Trvá na tom, že v prejednávanej veci nie je právny dôvod, že vydanie bezdôvodného obohatenia na jeho strane pokiaľ viedol exekúciu na podklade poverenia exekučného súdu. Exekúcia bola až do jej zastavenia vedená legitímne a dôvodne, a preto mu patrí za výkon exekučnej činnosti odmena. Ak by exekučný titul v čase začatia konania neexistoval, resp. bol nulitným aktom, ako označuje exekučný súd, nemohol by mu vydať poverenie na vykonanie exekúcie na podklade, ktoré vykonával úkony exekučnej činnosti, t.j. vymáhal pohľadávku a trovy exekúcie. Poukázal na § 3 Exekučného poriadku, podľa ktorého je súdny exekútor viazaný zákonom, ale aj rozhodnutiami súdu v exekučnom konaní.

13. V prejednávanej veci tak jednoznačne chýba právny titul, t.j. dôvod žaloby. Svoju odmenu vymáha na podklade poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré mu vydal súd. Predmetné poverenie nebolo nikdy zrušené, ani anulované a súd ho vrátil v dôsledku vymoženia pohľadávky. Žalobca do dnešného dňa nepreukázal, v čom konal protiprávne vo vzťahu k žalobcom označenému údajnému získaniu bezdôvodného obohatenia.

14. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

15. Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce podľa § 379 v spojení s § 380 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

16. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno považovať za správne, nakoľko jednak nezodpovedá ust. § 220 ods. 2 C.s.p. a jednak vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci ak súd dospel k záveru, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu nezohľadňujúc náležite zistený skutkový stav veci.

17. Podľa § 220 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

18. Ako vyplýva z citovaného zákonného ustanovenia písomné vyhotovenie rozsudku musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. V prejednávanej veci tak tomu nebolo.

19. Možno preto súhlasiť s názorom odvolateľa, ak považuje rozhodnutie súdu za vnútorne rozporné, nekonzistentné, neprehľadné, ktoré na niektoré relevantné, t.j. pre rozhodnutie zásadnej otázky neponúka z hľadiska jej riešenia náležité odôvodnenie, pričom nedáva odpoveď ani na právnu argumentáciu žalovaného.

20. Predovšetkým je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal s podstatnou právnou argumentáciou žalovaného významnou pre rozhodnutie vo veci, a to rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/215/2014-85 v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 10C/19/2017-76 a rovnako sa nevyporiadal ani s odlišnými skutkovými okolnosťami, ktoré žalovaný namietal s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 165/2012. Už len z tohto dôvodu nemožno považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne.

21. Za správny nemožno považovať právny názor súdu prvej inštancie, ak pri rozhodovaní vychádzal z názoru, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, a to plnením bez právneho dôvodu nezohľadňujúc pritom rozhodujúce skutkové okolnosti veci.

22. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

23. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

24. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka za bezdôvodné obohatenie sa považuje aj plnenie bez právneho dôvodu, ak právny dôvod k plneniu od začiatku vôbec neexistoval. To znamená, že sa plnilo, hoci chýbala právna skutočnosť, na základe ktorej sa spravidla plní. Takýto prípad môže nastať vtedy, keď sa účastníci napr. domnievajú, že uzavreli zmluvu, hoci ju neuzavreli, alebo niekto plnil omylom niekomu inému, s ktorým nebol v zmluvnom vzťahu. Podstatné je, že ten, kto plnil, si nebol vedomý toho, že k plneniu nie je povinný alebo že plní tomu, kto nie je oprávnený toto plnenie prijať. Preto na vrátenie poskytnutého plnenia ako plnenia bez právneho dôvodu je nárok iba vtedy, ak ten, kto plnil, nemal vedomosť o tom, že nie je povinný plniť, alebo že ten, kto mu plní, nie je oprávnený plnenie prijať.

25. V prejednávanej veci je nesporné, že žalovaný ako súdny exekútor na základe poverenia na vykonanie exekúcie vydaného Okresným súdom Košice-okolie dňa 04.08.2010 bol poverený vykonaním exekúcie vo veci oprávnenej Pohotovosť s.r.o. so sídlom v Bratislave proti povinnému Q. Č. - žalobcovi. Následne žalovaný dňa 16.08.2010 vydal upovedomenie o začatí exekúcie a vzhľadom na to, že žalobca ako povinný námietky proti upovedomeniu o začatí exekúcie nepodal, vydal žalovaný dňa 01.06.2011 exekučný príkaz. Dňa 09.04.2014 došlo k ukončeniu exekúcie vymožením pohľadávky a príslušenstva a vrátením poverenia na vykonanie exekúcie súdu.

26. Ak teda žalovaný vykonával exekúciu na základe poverenia súdu, v rámci ktorej vymohol pohľadávku a trovy exekúcie, nemožno z toho vyvodiť, že sa bezdôvodne obohatil - plnením bez právneho dôvodu, nakoľko právnym dôvodom výkonu exekúcie žalovaným a v rámci nej aj vymoženie trov exekúcie je poverenie súdu - teda písomný doklad, ktorý exekútora oprávňuje exekúciu vykonať. Výkon exekúcie exekútorom na základe poverenia súdu nemožno teda považovať za plnenie bez právneho dôvodu.

27. Za nesprávny treba považovať aj názor súdu prvej inštancie ak uvádza, že „je irelevantné, že k vydaniu rozhodnutí (uznesenia Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 17Er/2142/2010 zo dňa 21.05.2014 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12CoE/298/2015 zo dňa 30.12.2015, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú zastavená), došlo po tom, ako žalovaný vrátil poverenie na vykonanie exekúcie...“.

28. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť, že vymožením pohľadávky príslušenstva a trov exekúcie je dosiahnuto účelu exekúcie, a tým je exekúcia skončená. Exekučné konanie sa teda končí okrem iného vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie podľa § 60 písm. e) Exekučného poriadku.

Preto ak exekúcia je skončená vymožením, neprichádza do úvahy jej následné zastavenie. Zastavenie exekúcie prichádza do úvahy iba do času skončenia exekúcie.

29. V prejednávanej veci exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie dňa 30.04.2014, pričom súd prvej inštancie a následne odvolací súd rozhodnutiami zo dňa 21.05.2014 a 30.12.2015 rozhodli o zastavení konania. Jedná sa o rozhodujúcu právnu skutočnosť vo vzťahu k posúdeniu uvedených rozhodnutí z hľadiska prekážky rozhodnutej veci (§ 230 C.s.p.). Z tohto hľadiska však súd prvej inštancie sa vecou nezaoberal vychádzajúc z nesprávneho právneho názoru o irelevantnosti uvedenej právnej skutočnosti.

30. Možno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že exekučné konanie voči žalobcovi v konaní 17Er/2142/2010 na základe rozhodcovského rozsudku, vôbec nemalo byť vedené a žiadosť žalovaného ako súdneho exekútora o vydanie poverenia mala byť zamietnutá. V tejto súvislosti správne uviedol súd prvej inštancie, že exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

31. V tejto súvislosti treba poukázať na Smernicu Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky v uvedenej zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z tohto podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

32. Skutočnosť, že na prejudiciálnu otázku vo veci Pohotovosť/S. C-76/10 odpovedal Súdny dvor odôvodneným uznesením, dostatočne indikuje, že by v exekučných konaniach vedených na základe rozhodcovských rozsudkov už exekučný súd nemal mať žiadne pochybnosti o potrebe postarať sa v súlade s vnútroštátnymi procesnými pravidlami o tom, aby spotrebiteľa neprijateľné zmluvné podmienky vrátane neprijateľných sankcií, ale aj neprijateľnej ceny úveru pri vynechaní RPMN a konečne aj rozhodcovská doložka nezaväzovali; najmä ak to v iných právnych veciach naplnil.

33. Exekúcie vyjadrujú proces, teda postup a ak v rámci takéhoto postupu došlo k porušeniu práva, je odôvodnený záver o nezákonnom postupe a tým pri splnení ostatných podmienok aj o možnosti domáhať sa náhrady škody pre nesprávny úradný postup, pri ktorom sa zrušenie rozhodnutia nevyžaduje. Súd prvej inštancie podcenil zásadný aspekt, na ktorom je exekučný proces založený. Podľa zákona má súd povinnosť zastaviť exekúciu, ak nie sú na jej vedenie splnené zákonné podmienky (§ 57 ods. 1, 2 Exekučného poriadku). Súd má túto povinnosť v priebehu celého konania, nie však po skončení exekúcie.

34. Navyše v rozhodcovských veciach má exekučný súd takúto povinnosť okrem iného aj vtedy, ak sa vymáha plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky a exekúcia je tiež neprípustná aj v prípade nedostatku rozhodcovskej zmluvy a o takýto prípad ide aj za stavu neprijateľnej, a teda neplatnej rozhodcovskej doložky.

35. V súvislosti s uvedeným nepresvedčivo vyznieva záver súdu prvej inštancie ak konštatuje, že konanie voči žalobcovi na základe rozhodcovského rozsudku vôbec nemalo byť vedené a žiadosť žalovaného o vydanie poverenia mala byť zamietnutá a na strane druhej uzatvára, že žalovaný sa týmto nesprávnym procesným postupom bezdôvodne obohatil.

36. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že je daný žalovaným uvádzaný odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie vychádzajúcim z nesprávneho právneho názoru o bezdôvodnom obohatení žalovaného - plnením bez právneho dôvodu, preto odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

37. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie vychádzať z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveným v tomto zrušujúcom uznesení a následne posúdi žalobcom uplatnený nárok, prihliadne na tvrdenia a právne argumenty žalovaného a následne rozhodne a rozhodnutie odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. tak, aby bolo preskúmateľné.

38. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

39. Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).